

Arrest

nr. 264 860 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 26 augustus 2019, samen met haar zoon H.A.A., diende op 30 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 13 september 2018 (Eurodac).

1.2. Op 22 juli 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 23 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/08/2019
Overdracht CGVS: 25/11/2019*

U had op 2 april 2021 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u40 tot 13u05. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Herssens loco meester Loobuyck, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Qoomaal clan. U bent geboren in Mogadishu, in de provincie Benaadir, en woonde sinds 2018 tot aan uw vertrek in de wijk Buulo Xuubey Danwadaagta tot aan uw vertrek.

U leefde vanaf uw vierde tot in 2013 in Jemen, waarna u terugkeerde naar Mogadishu en u studeerde als laborant aan de Jobkey universiteit. Omdat u naast Somali ook Arabisch sprak, vertaalde u sinds januari 2017 tot december 2017 voor een dokter, genaamd O., in het Somali Syrian ziekenhuis. U was goed met make-up dus in uw vrije tijd hield u zich ook bezig met het schminken van de vrouw van uw baas en haar vriendinnen voor bepaalde gelegenheden. Op 6 oktober 2017 werd u gebeld door iemand die zei dat hij van Al Shabaab was. Hij zei dat u samenwerkte met de ongelovigen en u veroordeeld werd tot de dood door de emirs omdat u make-up opdeed bij de vrouwen van de Murtid. U zei dat u niets verkeerd deed en naast uw werk in het ziekenhuis nog make-up opdeed bij vrouwen, maar de man ging niet akkoord. U belde hierna meteen uw baas, maar die stelde u gerust. Nadien ging u enkel nog in een boerka naar het werk en u ging ook niet meer op hetzelfde tijdstip naar uw werk. Op 31 december 2017 belde uw zus u en vertelde u dat er mannen naar uw huis waren gekomen, waar zij zich met uw zontje bevond, die naar u vroegen en het huis doorzochten. U en uw man brachten die nacht door in het huis van uw baas bij het ziekenhuis, die tevens de rector was van de Jobkey Universiteit, genaamd A. A. C. Hij huurde nadien een huis voor u en uw man en bood u aan om als secretaresse voor hem te werken bij de Jobkey Universiteit, waar u begon op 14 januari 2018. Op 17 april van dat jaar vroeg een vrouw die steeds thee verkocht voor het ziekenhuis of ze mee mocht rijden in de bajaj die u betaald had. Onderweg reed een andere bajaj voor die van jullie, waarop een man uitstapte en naar jullie bajaj toestapte. Hij vroeg om op te schuiven zodat hij meekon met jullie, maar de chauffeur weigerde en er ontstond een discussie tussen de twee mannen. De vrouw die ook in de bajaj zat stapte uit terwijl uw chauffeur plots snel begon weg te rijden. U zag nog net hoe de vrouw naar de mannen toeliep toen de bajaj plots kantelde en u het bewustzijn verloor. U geraakte gewond aan uw been en werd naar het ziekenhuis gebracht. U raakte weer bij bewustzijn rond een uur of zes en omstreeks 8 uur 's morgens werd u gebeld. Uw man nam op en zette hem op speaker. U herkende de stem van de vrouw die ook in de bajaj zat en ze vroeg waar u was en zei dat ze u meerdere keren hadden benaderd en u met hen moest samenwerken. Indien u zou doorvertellen wie ze was, zou u problemen krijgen. Uw man zei dat dit niet kon en u nooit met hen zou samenwerken waarop ze hem voor ongelovige uitmaakte. Hierop begonnen uw man en de vrouw een discussie. U was bang en wilde vertrekken uit het ziekenhuis. Uw man bracht u naar het huis van de directeur, maar u stuurde uw man naar jullie eigen woning om jullie spullen te gaan halen. Hierna hoorde u niets meer van uw man. U vroeg uw baas om hulp en hij regelde zo'n maand later een visum voor u.

U verliet Somalië op 9 juni 2018, waarna u via Turkije naar Griekenland ging. U bleef in Griekenland van augustus/ september 2018 tot augustus 2019 en kwam op 25 augustus 2019 aan in België. U diende op 30 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een attest van uw werk bij het ziekenhuis; een attest van uw werk bij de universiteit; een medisch attest van uw besnijdenis; een medisch attest van uw ongeval; uw diploma en transcript; foto's van uw afstudeerceremonie en van uw studententijd; kopieën van uw studentenkaarten; het geboortecertificaat van uw zoon; foto's van dokter O., alsook van uw werk bij het ziekenhuis; een foto met een minister; een medisch bewijs van uw opgelopen littekens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden en u bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste weet u weinig te vertellen over het incident op 31 december 2017 waarbij mannen uw huis binnenvielen toen u niet thuis was. Gevraagd wat er juist gebeurde, komt u niet verder dan te stellen dat uw zus u belde en u vertelde dat er mannen thuis waren gekomen. U zegt dan dat u het aan uw baas vertelde en u die nacht, samen met uw man, in het huis van uw baas doorbracht. Opnieuw gevraagd wat er gebeurde in uw huis en wat uw zus u vertelde, antwoordt u dat er mannen aan de deur klopten, uw zus opendeed en ze binnengingen terwijl ze uw naam riepen omdat ze dachten dat u terug was van uw werk. Gevraagd wat er dan gebeurd is toen ze binnengingen, zegt u louter dat ze het huis doorzochten en aan uw zus vroegen waar u was en weer weggingen toen uw zus antwoordde dat ze het niet wist (CGVS, p. 17). Dat u telkens zo kort blijft over dit incident en zelfs amper meer weet te vertellen wanneer u tot driemaal toe wordt aangemaand om uitgebreider te vertellen, doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat u zelf niet aanwezig was op het moment dat de mannen binnenvielen, is het niet logisch dat u niet meer informatie aan uw zus gevraagd zou hebben. Ook doet het feit dat u uw zoon en uw zus na dit incident gewoon in hetzelfde huis liet, terwijl u en uw man bij uw baas bleven overnachten, eveneens de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, zegt u dat het dat inderdaad was, maar uw man andere mannen naar hen had gestuurd om bij uw zus te zijn. Ook zegt u dat ze haar niet wilden, dat u diegene was die geïsoleerd was en ze haar al hadden gezien (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen, het blijft immers zeer opmerkelijk dat, zelfs indien u niet vreesde voor uw zus, u uw zoon alleen bij uw zus zou laten indien er die dag mannen bij hen waren langs geweest om u te zoeken.

Vervolgens kan ook aan het incident met de bajaj geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen over de vrouw die mee reed zeer vaag. U geeft eerst aan dat de vrouw uitstapte op het moment dat de bajaj hard wegreed (CGVS, p. 19), wat op zich al weinig geloofwaardig klinkt. Ook al geeft u aan dat dit in Somalië kan, is het bevreemdend dat de vrouw wel nog gewoon kon uitstappen terwijl de bajaj zo hard wegreed dat hij kantelde (CGVS, p. 13, 20 en 21). Daarnaast zegt u, gevraagd hoe de bajaj juist gekanteld is, dat u dat niet weet, de weg niet in één stuk is en er misschien een ongeluk was met een steen. Hierna begint u meteen over uw verwondingen te spreken (CGVS, p. 19). Dat uw bajaj zomaar zou kantelen en u hier geen afdoende uitleg over kan geven, is dan ook weinig geloofwaardig. Ook geeft u aan dat u de man die naar de bajaj toestapte niet kende en hij ook niet met u heeft gesproken (CGVS, p. 20), wat opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen. Immers, indien hij u wel degelijk vreesde, is het dan ook bizar dat hij u niet rechtstreeks aansprak noch dat hij u niet gewoon uit de bajaj haalde, des te meer aangezien u stelt dat de man niet alleen handelde en er nog drie andere jongens bij hem waren.

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat Al Shabaab u eerst ter dood zou veroordelen omwille van uw werk als visagiste, maar ze anderzijds ook met u wilden samenwerken. Zo geeft u aan dat ze u op 6 oktober 2017 gebeld hebben met de boodschap dat u ter dood veroordeeld was omwille van uw werk als visagiste bij de vrouw van uw baas en haar vriendinnen (CGVS, p. 13 en 16). Dit staat echter in schril contrast met het telefoontje dat u kreeg na uw ongeval. Daarin zei de vrouw volgens u immers dat ze u meerdere keren benaderd hadden en u met hen moest samenwerken. Ook zei ze dat u ter dood veroordeeld zou worden indien u niet zou luisteren (CGVS, p. 14 en 21). Dat Al Shabaab u eerst ter dood zou veroordelen en u enkele maanden later zou vragen om met hen samen te werken, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u met deze tegenstelling geconfronteerd wordt, zegt u dat de reden dat ze u wilden rekruteren misschien was om u te gebruiken tegen uw baas omwille van zijn vele contacten met de overheid (CGVS, p. 22). Dit is echter een blote bewering die u niet staft met enig begin van bewijs.

Dat de vrouw daarnaast zei dat u zich niet meer met haar zaken moest bemoeien, is zeer bevreemdend, gezien ze zelf ook vroeg om met hen samen te werken en u niet aangeeft zich eerder met hen ingelaten te hebben (CGVS, p. 21). Het is dan ook bizar dat ze u enerzijds zou vragen met hen samen te werken en anderzijds zou zeggen dat u zich niet met hun zaken moet bemoeien, wat u volgens uw verklaringen nooit gedaan heeft. Dit houdt dan ook geen steek.

Ook moeten er enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw werk als visagiste bij de vrouw van uw baas en haar vriendinnen. U geeft aan dat u zowel de make-up deed van de echtgenote van uw baas en haar vriendinnen, alsook bij vrienden van uw baas. Echter, gevraagd naar de frequentie van uw werk zegt u dat dit op vrijdagen was en het afhankelijk was van uw tijd (CGVS, p. 15), wat weinig overtuigend

overkomt. Daarnaast staft u op geen enkele manier dat u als bijverdienste make-up aanbracht bij andere vrouwen. Gevraagd of u hiervan foto's heeft, geeft u aan dat u geen bewijzen heeft, omdat u geen foto's maakte van uw werk. Daarop zegt u dat uw gsm in zee is gevallen (CGVS, p. 15). Het is dan ook bizar dat u enerzijds zegt geen foto's gemaakt te hebben van uw werk en anderzijds dat u als reden geeft dat uw gsm in zee is gevallen. U geeft hierna ook aan dat u geen foto's post op uw Facebookaccount, maar u wel veel foto's had in uw gsm van feestjes waar u naartoe ging met uw baas. U geeft echter aan dat uw gsm gevallen is en zegt dan dat u uw gsm moest weggooiden omwille van het plastic hoesje (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent het verlies van uw gsm zijn dan ook weinig coherent. Gevraagd of u niet aan foto's kan geraken via uw baas of via andere vrienden zegt u dat uw eigen foto's in uw gsm stonden en zijn echtgenote misschien foto's kan hebben van haarzelf. Wel geeft u aan dat u zal vragen over foto's van de feestjes, maar u niet aan foto's van de make-up zal geraken aangezien hij daar niet bij was (CGVS, p. 15). Echter, u geeft later via uw sociaal assistente aan dat u geen foto's heeft van uw werk als visagiste aangezien uw gsm in zee is gevallen. Ook geeft u via dezelfde weg aan dat uw baas geen foto's heeft, noch van jullie samen, noch van jullie werk (zie administratief dossier). Dat u, naast bewijzen van uw werk als visagiste, ook geen bewijzen of foto's heeft van u en uw baas of zijn vrouw, maar wel op een foto staat met een minister die u leerde kennen door uw baas (CGVS, p. 10) doet dan ook twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Ten slotte is het zeer bevreemdend dat zowel u als uw baas zo weinig moeite zouden doen om informatie te krijgen over de verdwijning van uw man nadat die naar het huis was gegaan waar u met hem woonde. Zo zegt u, op de vraag of u aangifte heeft gedaan over de verdwijning van uw man, dat de man bij wie u was alles deed en u bang was en binnen bleef. U zegt dan dat u geen document heeft omdat die man iedereen kende en je je in Somalië niet hoeft te verplaatsen indien je bekend bent en je enkel moet bellen. U zegt dan dat het kan zijn dat hij alleen maar gebeld heeft met de politie. Hierop wordt dan ook gevraagd of u niet zeker bent of hij gebeld heeft, waarop u antwoordt dat hij wel gebeld heeft, maar u niet gezien heeft of hij documenten of papieren heeft gekregen. Gesteld dat het, gezien de positie en de bekendheid van uw baas, vreemd is dat hij niet voor bewijzen zorgde omtrent de verdwijning van uw man zegt u dat u niet eens geprobeerd heeft om documenten te verzamelen en u op dat moment gewoon weg wilde met uw kindje. Opnieuw gesteld dat dit vreemd is, zegt u dan plots dat hij niet naar de politie is gegaan en niet officieel klacht heeft neergelegd omdat hij bang was (CGVS, p. 23). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook weinig coherent. Nadat u eerst twijfelt of uw baas daadwerkelijk enkel gebeld heeft, bent u even later wel plots zeker van uw stuk dat hij niet persoonlijk aangifte heeft gedaan bij de politie. Waar u eerst zegt dat hij dit deed omdat hij bekend was en dus niet hoefde langs te gaan, zegt u later dat hij bang was om persoonlijk aangifte in te dienen. Dit ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid omtrent de verdwijning van uw man.

De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zo kunnen de documenten en de foto's van uw werk bij het ziekenhuis, noch uw diploma's, documenten en foto's van op de universiteit bovenstaande tegenstrijdigheden in een ander licht plaatsen, aangezien uw werk in het ziekenhuis en op de universiteit, alsook uw universitaire studies, niet betwist worden. De geboorteakte van uw zoon staft enkel dat u zijn moeder bent, wat evenmin betwist werd. Ook het medisch attest van uw besnijdenis staft enkel dat u besneden bent. De foto met de minister kan bovenstaande tegenstrijdigheden evenmin in een ander licht plaatsen. Het medisch attest dat u indient stelt vast dat u enkele littekens en zwellingen op uw lichaam zijn vastgesteld. Echter, dit attest kan niets bewijzen over het tijdstip en de plaats, noch de omstandigheden, waarin u deze letsels opliep. Dat u type III besneden bent staat evenmin ter discussie. Medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen.

Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED

geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Zij licht toe als volgt:

"II. 1. 1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen en de problemen van verzoekende partij en stelt eerstens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat er 'kort en vaag' is aan haar verklaringen. Zij was zelf niet thuis en heeft verteld wat haar zus haar over het incident van 31 december had verteld. Welke bijkomende informatie had verwerende partij dan verwacht van verzoekende partij? Zij kon maar doorvertellen wat haar zus haar had verteld. Verwerende partij gebruikt dan ook ten onrechte deze drogredes om verzoekende partij in diskrediet te brengen.

De mannen waren op zoek naar verzoekende partij. Toen Al Shabab het huis binnenviel, was haar zoon daar ook aanwezig. Zij lieten hem met rust en waren specifiek op zoek naar haar. Dit is dan ook de reden waarom verzoekende partij het riskeerde om haar zoon bij haar zus te laten verblijven. Haar zoon bleef in dezelfde woning wonen omdat zij bang waren dat hij gevolgd zou worden en hen op die manier naar verzoekende partij zou leiden.

II. 1. 2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij haalt geen enkele tegenstrijdigheid aan, en argumenteert dat de verklaringen 'vaag zouden zijn' en 'de wenkbrauwen doen fronsen'. Verzoekende partij had aldus technische kennis en zich moeten hebben waarom en hoe de bajaj kantelde?! Dit tart werkelijk alle verbeelding.

II. 1. 3 Verwerende partij baseert haar hele beslissing op zaken die zij 'weinig geloofwaardig acht'. Nergens haalt zij tegenstrijdigheden aan. Zo stelt zij ondermeer het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij baseert zich enkel en alleen op haar subjectief aanvoelen, wat voor verzoekende partij onmogelijk maakt om deze argumenten te weerleggen. Dit is niet ernstig.

II. 1. 4. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende;

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij veel bewijzen had op haar GSM, maar dat zij de foto's niet deelde op sociale media, gezien zij haar GSM is kwijtgeraakt kon zij dan ook geen foto's van haar werkzaamheden voorleggen.

De beslissing van verwerende partij is aldus niet gebaseerd op tegenstrijdigheden en/of omissies doch puur op het persoonlijk aanvoelen van verwerende partij.

II. 1. 5 Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

In een tweede middel zet verzoekster uit als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij over een veilig alternatief zou beschikken in Mogadishu – quod certe non.

Mocht Uw Raad - per impossibile - van mening zijn dat in hoofde van verzoekende partij ook de situatie in Mogadishu moet worden onderzocht, kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekende partij zich er zou kunnen vestigen zonder gevaar voor haar leven.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativieren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is.

Zij erkent tevens niet over concrete cijfers te beschikken met betrekking tot de aantal burgerslachtoffers en stelt tevens dat het geweld sinds december 2020 gestegen is:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij geeft zelf aan geen beeld te hebben van het juiste aantal burgerslachtoffers en dat de cijfers waarop zij zich baseert louter de ‘gerapporteerde’ gevallen betreft, wat uiteraard geenszins strookt met het werkelijke cijfers, dat veel hoger ligt.

Wanneer dat rapport er immers op wordt nagelezen, lijkt dat de aantal incidenten het laatste jaar amper afgenomen is, . p. 25

[citaat COI Focus]

p. 26 COI focus rapport

[citaat COI Focus]

Volgens dit onderzoek is de veiligheidssituatie in Somalië niet verbeterd en in sommige gebieden zelfs verslechterd.

Al Shabab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en tereuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel Al Shabab bepaalde groepen viseert, vallen er ook vaak burgerdoden, zoals blijkt uit het rapport.

Het rapport vermeldt tevens dat iedereen door Al Shabab gezien wordt alles vijand en dus als doelwit dient te worden beschouwd: p. 27 COI focus rapport

[citaat COI Focus]

Verschillende onafhankelijke bronnen bevestigen dat de dreiging van terroristisch geweld voor iedereen reëel en onvoorspelbaar is: p. 29 COI focus rapport

[citaat COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk

II.2.2 Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van dit COI focus rapport kan stellen dat het veilig zou zijn voor buerges om zich in Mogadishu te vestigen.

In het rapport wordt letterlijk gesteld dat de veiligheidsdiensten niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen terreur of crimineel geweld. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven: p. 38

[citaat COI Focus]

II.2.3 Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen.

(<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallengewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bii-aanslagop-stadhuismogadishu~a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke AS-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al-Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaagshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.”

(COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijfaders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q20/08/16/explosies-en-geweervuur-bijbestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden.

Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

“Volgens de Britse denktank RUSI is de dreiging van terroristisch geweld in de stad voor iedereen reëel en onvoorspelbaar. Een medewerker van een internationale ngo in Mogadishu verklaart begin 2018 aan het Finse COI-onderzoeksteam dat aanslagen in ieder stadsgedeelte kunnen gebeuren en niemand met

zekerheid veilig is. Vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit voor AS.

De Zweedse COI-dienst Lifos merkt in juni 2016 op dat geen enkele lijst van doelwitten exhaustief is, maar dat iedereen die door AS als vijand wordt beschouwd een mogelijk doelwit is.

[...]

De Noorse COI-onderzoeksdienst Landinfo stelt in een rapport van mei 2018 dat sommige aanvallen van AS ook economisch kunnen gemotiveerd zijn aangezien AS belastinggeld en/of beschermingsgeld int bij de zakenlui in Mogadishu. Volgens de Finse COI onderzoeksdienst kunnen theehuizen en restaurants ook het doelwit worden omdat AS ze als te Westers beschouwt. Professor Hills stelt in haar onderzoek van 2019, op basis van anekdotisch bewijsmateriaal, dat inwoners van Mogadishu AS-strijders inhuren om een zakelijke of politieke concurrent uit te schakelen.

Het VN-expertenpanel voor Somalië schrijft, in haar rapport van november 2019, dat AS verantwoordelijk blijft voor het grootste aantal systematische aanvallen tegen burgers wat in strijd is met het internationale humanitaire recht. Het rapport stelt verder dat AS, door middel van IED's, burgerslachtoffers veroorzaakt in IDP-kampen, restaurants, op markten, in shoppingcentra, regeringsgebouwen en hotels. De gerichte aanslagen tegen regerings- en parlamentsleden concentreren zich vooral in Mogadishu. De meerderheid van de slachtoffers van dit gericht geweld zijn volgens het VN-expertenpanel de niet-geviseerde burgers." (COI rapport blz 32-33)

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN. "

II.2.4. Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and post-conflict situations, recognising that

women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse. ”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AM I SOM facilities, and urges the FGS, AMISOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een berrbomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 Oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstuties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering.”

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel

risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 De gezondheidszorg in Somalië is eveneens ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. De corona-crisis dreigt er een nog ergere humanitaire ramp te veroorzaken: p. 43

[citaat COI Focus]

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton.

Het principe van 'social distancing' is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af."

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizente-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(I), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.2. In een aanvullende nota van 4 november 2021 legt verzoekster nog volgende documenten neer:

- een kopie van politierapport van 30 oktober 2021 (stuk 1);
- een kopie van brief van onbepaalde datum van A.A.A. (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters relaas dat zij wordt geviseerd door Al-Shabaab.

De motivering inzake het incident van 31 december 2017 wordt niet weerlegd door verzoekster met de volharding in haar verklaringen. Verzoekster stelt opnieuw dat zij zelf niet thuis was, maar dit gegeven wordt in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Bovendien is de toelichting in het verzoekschrift dat haar zoon bij haar zus in dezelfde woning bleef wonen, omdat zij bang waren dat ze gevolgd zouden worden, niet terug te vinden in haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8 en 18). De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent en wordt bij gebrek aan een dienstig verweer overgenomen:

“Ten eerste weet u weinig te vertellen over het incident op 31 december 2017 waarbij mannen uw huis binnenvielen toen u niet thuis was. Gevraagd wat er juist gebeurde, komt u niet verder dan te stellen dat uw zus u belde en u vertelde dat er mannen thuis waren gekomen. U zegt dan dat u het aan uw baas vertelde en u die nacht, samen met uw man, in het huis van uw baas doorbracht. Opnieuw gevraagd wat er gebeurde in uw huis en wat uw zus u vertelde, antwoordt u dat er mannen aan de deur klopten, uw zus opendeed en ze binnengingen terwijl ze uw naam riepen omdat ze dachten dat u terug was van uw werk. Gevraagd wat er dan gebeurd is toen ze binnengingen, zegt u louter dat ze het huis doorzochten en aan uw zus vroegen waar u was en weer weggingen toen uw zus antwoordde dat ze het niet wist (CGVS, p. 17). Dat u telkens zo kort blijft over dit incident en zelfs amper meer weet te vertellen wanneer u tot driemaal toe wordt aangemaand om uitgebreider te vertellen, doet dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat u zelf niet aanwezig was op het moment dat de mannen binnenvielen, is het niet logisch dat u niet meer informatie aan uw zus gevraagd zou hebben. Ook doet het feit dat u uw zoon en uw zus na dit incident gewoon in hetzelfde huis liet, terwijl u en uw man bij uw baas bleven overnachten, eveneens de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, zegt u dat het dat inderdaad was, maar uw man andere mannen naar hen had gestuurd om bij uw zus te zijn. Ook zegt u dat ze haar niet wilden, dat u diegene was die geviseerd was en ze haar al hadden gezien (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen, het blijft immers zeer opmerkelijk dat, zelfs indien u niet vreesde voor uw zus, u uw zoon alleen bij uw zus zou laten indien er die dag mannen bij hen waren langs geweest om u te zoeken.”

De grieven die verzoekster heeft inzake de motivering over het incident met de bajaj, betreffen in wezen een algemene verontwaardiging over het feit dat haar relaas op dit punt niet wordt geloofd. Haar verklaringen zijn overigens wel tegenstrijdig, aangezien verzoekster stelde dat de vrouw die meereed alsnog kon uitstappen, terwijl de bajaj zo hard wegreed dat die kantelde. Indien verzoekster het ongeval met de bajaj werkelijk heeft meegemaakt, dan wordt van haar verwacht dat zij meer doorleefd kan vertellen over wat er precies is gebeurd. In het verzoekschrift geeft zij geen verdere toelichting hierover. Ook de motivering over verzoeksters ongeloofwaardig relaas dat zij werd geviseerd door de man die de bajaj tegenhield, laat verzoekster ongemoeid. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent en wordt bij gebrek aan een dienstig verweer overgenomen:

“Vervolgens kan ook aan het incident met de bajaj geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen over de vrouw die mee reed zeer vaag. U geeft eerst aan dat de vrouw uitstapte op het moment dat de bajaj hard wegreed (CGVS, p. 19), wat op zich al weinig geloofwaardig klinkt. Ook al geeft u aan dat dit in Somalië kan, is het bevreemdend dat de vrouw wel nog gewoon kon uitstappen terwijl de bajaj zo hard wegreed dat hij kantelde (CGVS, p. 13, 20 en 21). Daarnaast zegt u, gevraagd hoe de bajaj juist gekanteld is, dat u dat niet weet, de weg niet in één stuk is en er misschien een ongeluk was met een steen. Hierna begint u meteen over uw verwondingen te spreken (CGVS, p. 19). Dat uw bajaj zomaar zou kantelen en u hier geen afdoende uitleg over kan geven, is dan ook weinig geloofwaardig. Ook geeft u aan dat u de man die naar de bajaj toestapte niet kende en hij ook niet met u heeft gesproken (CGVS, p. 20), wat opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen. Immers, indien hij u wel degelijk viseerde, is het dan ook bizar dat hij u niet rechtstreeks aansprak noch dat hij u niet gewoon uit de bajaj haalde, des te meer aangezien u stelt dat de man niet alleen handelde en er nog drie andere jongens bij hem waren.”

Verzoeksters argumentatie dat de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden bevat inzake het relaas over wisselende verklaringen over wat Al-Shabaab verwacht van haar, kan niet worden gevolgd. Een

eenvoudige lezing van de motivering op dit punt, leert immers enerzijds dat Al-Shabaab verzoekster ter dood zou veroordelen, maar anderzijds eiste dat zij met hen moest samenwerken. De bestreden beslissing baseert zich niet enkel op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekster, maar tevens op het gebrek aan enig begin van bewijs van de problemen die zij zou hebben gekend met Al-Shabaab. De documenten die verzoekster in haar aanvullende nota bijbrengt, werpen evenmin een ander licht op de zaak. Het gaat om kopieën, die omwille van hun aard een uiterst geringe bewijswaarde hebben. Deze documenten kunnen immers makkelijk worden gefabriceerd en gemanipuleerd. Het politierapport werd evenmin ondertekend door een persoon, zodat dit aan om het even wie zou kunnen toebehoren. Wat de brief betreft van de rector A.A.A., merkt de Raad op dat hoofding en de tekst van de brief een ander ontwerp heeft dan de handtekening onderaan. Bovendien ontbreekt de dagtekening en elke verwijzing naar de contactgegevens van de universiteit in deze brief. Bijgevolg hebben dergelijke stukken geenszins het vermogen om het ongeloofwaardige relaas van verzoekster alsnog geloofwaardig te achten. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent en wordt bij gebrek aan een dienstig verweer overgenomen:

“Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat Al Shabaab u eerst ter dood zou veroordelen omwille van uw werk als visagiste, maar ze anderzijds ook met u wilden samenwerken. Zo geeft u aan dat ze u op 6 oktober 2017 gebeld hebben met de boodschap dat u ter dood veroordeeld was omwille van uw werk als visagiste bij de vrouw van uw baas en haar vriendinnen (CGVS, p. 13 en 16). Dit staat echter in schril contrast met het telefoontje dat u kreeg na uw ongeval. Daarin zei de vrouw volgens u immers dat ze u meerdere keren benaderd hadden en u met hen moest samenwerken. Ook zei ze dat u ter dood veroordeeld zou worden indien u niet zou luisteren (CGVS, p. 14 en 21). Dat Al Shabaab u eerst ter dood zou veroordelen en u enkele maanden later zou vragen om met hen samen te werken, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u met deze tegenstelling geconfronteerd wordt, zegt u dat de reden dat ze u wilden rekruteren misschien was om u te gebruiken tegen uw baas omwille van zijn vele contacten met de overheid (CGVS, p. 22). Dit is echter een blote bewering die u niet staft met enig begin van bewijs.

Dat de vrouw daarnaast zei dat u zich niet meer met haar zaken moest bemoeien, is zeer bevreemdend, gezien ze zelf ook vroeg om met hen samen te werken en u niet aangeeft zich eerder met hen ingelaten te hebben (CGVS, p. 21). Het is dan ook bizar dat ze u enerzijds zou vragen met hen samen te werken en anderzijds zou zeggen dat u zich niet met hun zaken moet bemoeien, wat u volgens uw verklaringen nooit gedaan heeft. Dit houdt dan ook geen steek.”

De loutere herhaling van verzoeksters verklaringen dat zij wel degelijk als visagiste werkte voor de vrouw van haar baas en haar vriendinnen, maar hier geen foto's van heeft, werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing op dit punt. De motivering over het gebrek aan informatie over de verdwijning van haar man laat verzoekster ongemoeid. Ook over de door verzoekster neergelegde documenten worden geen grieven opgenomen in het verzoekschrift. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij als volgt:

“Ook moeten er enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw werk als visagiste bij de vrouw van uw baas en haar vriendinnen. U geeft aan dat u zowel de make-up deed van de echtgenote van uw baas en haar vriendinnen, alsook bij vrienden van uw baas. Echter, gevraagd naar de frequentie van uw werk zegt u dat dit op vrijdagen was en het afhankelijk was van uw tijd (CGVS, p. 15), wat weinig overtuigend overkomt. Daarnaast staft u op geen enkele manier dat u als bijverdienste make-up aanbracht bij andere vrouwen. Gevraagd of u hiervan foto's heeft, geeft u aan dat u geen bewijzen heeft, omdat u geen foto's maakte van uw werk. Daarop zegt u dat uw gsm in zee is gevallen (CGVS, p. 15). Het is dan ook bizar dat u enerzijds zegt geen foto's gemaakt te hebben van uw werk en anderzijds dat u als reden geeft dat uw gsm in zee is gevallen. U geeft hierna ook aan dat u geen foto's post op uw Facebookaccount, maar u wel veel foto's had in uw gsm van feestjes waar u naartoe ging met uw baas. U geeft echter aan dat uw gsm gevallen is en zegt dan dat u uw gsm moest weggooien omwille van het plastic hoesje (CGVS, p. 15). Uw verklaringen omtrent het verlies van uw gsm zijn dan ook weinig coherent. Gevraagd of u niet aan foto's kan geraken via uw baas of via andere vrienden zegt u dat uw eigen foto's in uw gsm stonden en zijn echtgenote misschien foto's kan hebben van haarzelf. Wel geeft u aan dat u zal vragen over foto's van de feestjes, maar u niet aan foto's van de make-up zal geraken aangezien hij daar niet bij was (CGVS, p. 15). Echter, u geeft later via uw sociaal assistente aan dat u geen foto's heeft van uw werk als visagiste aangezien uw gsm in zee is gevallen. Ook geeft u via dezelfde weg aan dat uw baas geen foto's heeft, noch van jullie samen, noch van jullie werk (zie administratief dossier). Dat u, naast bewijzen van uw werk als visagiste, ook geen bewijzen of foto's heeft van u en uw baas of zijn vrouw, maar wel op een foto staat met een minister die u leerde kennen door uw baas (CGVS, p. 10) doet dan ook twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Ten slotte is het zeer bevreemdend dat zowel u als uw baas zo weinig moeite zouden doen om informatie te krijgen over de verdwijning van uw man nadat die naar het huis was gegaan waar u met hem woonde. Zo zegt u, op de vraag of u aangifte heeft gedaan over de verdwijning van uw man, dat de man bij wie u was alles deed en u bang was en binnen bleef. U zegt dan dat u geen document heeft omdat die man iedereen kende en je je in Somalië niet hoeft te verplaatsen indien je bekend bent en je enkel moet bellen. U zegt dan dat het kan zijn dat hij alleen maar gebeld heeft met de politie. Hierop wordt dan ook gevraagd of u niet zeker bent of hij gebeld heeft, waarop u antwoordt dat hij wel gebeld heeft, maar u niet gezien heeft of hij documenten of papieren heeft gekregen. Gesteld dat het, gezien de positie en de bekendheid van uw baas, vreemd is dat hij niet voor bewijzen zorgde omtrent de verdwijning van uw man zegt u dat u niet eens geprobeerd heeft om documenten te verzamelen en u op dat moment gewoon weg wilde met uw kindje. Opnieuw gesteld dat dit vreemd is, zegt u dan plots dat hij niet naar de politie is gegaan en niet officieel klacht heeft neergelegd omdat hij bang was (CGVS, p. 23). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook weinig coherent. Nadat u eerst twijfelt of uw baas daadwerkelijk enkel gebeld heeft, bent u even later wel plots zeker van uw stuk dat hij niet persoonlijk aangifte heeft gedaan bij de politie. Waar u eerst zegt dat hij dit deed omdat hij bekend was en dus niet hoefde langs te gaan, zegt u later dat hij bang was om persoonlijk aangifte in te dienen. Dit ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid omtrent de verdwijning van uw man.

De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zo kunnen de documenten en de foto's van uw werk bij het ziekenhuis, noch uw diploma's, documenten en foto's van op de universiteit bovenstaande tegenstrijdigheden in een ander licht plaatsen, aangezien uw werk in het ziekenhuis en op de universiteit, alsook uw universitaire studies, niet betwist worden. De geboorteakte van uw zoon staft enkel dat u zijn moeder bent, wat evenmin betwist werd. Ook het medisch attest van uw besnijdenis staft enkel dat u besneden bent. De foto met de minister kan bovenstaande tegenstrijdigheden evenmin in een ander licht plaatsen. Het medisch attest dat u indient stelt vast dat u enkele littekens en zwellingen op uw lichaam zijn vastgesteld. Echter, dit attest kan niets bewijzen over het tijdstip en de plaats, noch de omstandigheden, waarin u deze letsels opliep. Dat u type III besneden bent staat evenmin ter discussie. Medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeksters nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient te worden beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de door verzoekster geciteerde informatie, in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Het verzoekschrift voert aan dat verzoekster een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat zij tot een minderheidsclan behoort. Uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 29 juni 2021 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, nog daargelaten het feit dat dit aspect van een relaas wordt beoordeeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M.DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP